

KIM TEN TUSSCHER

DE NACHT DAT
MUIREAL STIERF

EEN KORT VERHAAL IN DE
WERELD VAN JAGER & PROOI

Copyright: Kim ten Tusscher
Niet voor commercieel gebruik.
Verspreiding niet toegestaan.

Terwijl de regen tegen het huis sloeg, staarde Muireal naar het licht dat vanuit de gang een baan over het plafond wierp. Ergens lekte het dak van haar slaapkamer. Het monotone gedruppel werd enkel onderbroken wanneer er een straaltje water naar beneden liep. Naast haar veraadde de gelijkmatige ademhaling van haar tweelingbroertje dat hij nog vast in slaap was. Muireal kneep haar ogen weer dicht in de hoop ook weer in slaap te vallen. Ze drukte haar handen tegen haar oren om het gedrup niet te hoeven horen.

Enkele tellen later begreep ze dat het tevergeefs was. Ze moest plassen en ze zou niet in kunnen slapen voor ze haar blaas had geleegd. Dat betekende dat ze naar buiten moest. Het was echter niet de regen die haar tegenhield. Het hokje waarin ze haar behoeften kon doen, stond ver bij het huis vandaan. Muireal vond het bos dat het huis omringde overdag al eng, 's nachts was het ronduit beangstigend. Een ondoordringbaar zwart vol geluiden die ze niet thuis kon brengen.

In het voorjaar had ze gele, oplichtende ogen gezien die vanuit de doornstruiken naar haar keken. Muireal had de lantaarn laten vallen en was gillend terug gerend naar huis. Pas toen ze de deur achter zich had dichtgeslagen, besepte ze dat ze in haar broek had geplast. Mama had gemopperd, omdat ze de broek alweer moest wassen en omdat het glas van de lantaarn was verbrijzeld door de val. Haar broers hadden haar uitgelachen en gezegd dat het een kat was waar ze zo van was geschrokken. Ze plaagden haar nog steeds graag door haar achterna te zitten en haar, zodra ze haar hadden gevangen, kopjes te geven en te miauwen, terwijl ze haar kietelden.

Alleen haar vader had haar begripvol aangekeken en gemompeld dat de rovers steeds dichterbij kwamen, maar misschien had ze dat niet

mogen horen. Hij zei het zo zacht. Sindsdien vroeg ze zich af wat er precies rondsloop in het donker.

Voorzichtig draaide ze zich op haar zij en klemde haar handen tussen haar benen. Ze wilde haar broer niet wakker maken, maar haar buik begon pijn te doen. Als ze nog langer wachtte, zou ze het bed natmaken. Haar moeder zou dan nog bozer worden dan die keer dat ze alleen haar schone broek had besmeurd.

Muireal ging rechtop zitten en opende het luik boven het bed een beetje in de hoop een glimp van het ochtendgloren op te vangen. Buiten was het echter aardedonker. Ze pakte haar lappenpop en stond op.

Haar broer mompelde iets. Muireal trok de deken wat beter over hem heen. 'Het is nog geen ochtend, dus blijf maar lekker slapen,' zei ze zacht. Haar broer keerde zich om in zijn slaap.

Voor hem was het duister alles wat hij kende. Althans, dat was hoe Muireal het zich voorstelde om blind te zijn. Haar moeder had gezegd dat ze haar ogen dicht moest doen om te ervaren wat haar broer ervoer, waarna Muireal zich had voorgenoemen om een dag geblinddoekt rond te lopen. Ze had het maar even volgehouden, maar nog lang last gehad van de blauwe plekken. Sindsdien had ze ontzag voor Morcahn, die zich met het grootste gemak door het huis verplaatste. Zolang alles op de vaste plek stond, navigeerde hij eromheen alsof hij gewoon kon zien. Muireal had de taak op zich genomen om te zorgen dat altijd alles op de juiste plek stond. Hadden ze bezoek, dan loodste ze haar tweelingbroer aan haar arm door de kamer.

Ze zou hem mee kunnen vragen, dan hoefde ze tenminste niet alleen naar buiten. Ze boog weer over hem heen en strekte haar hand uit. Op dat moment bedacht ze zich. Ze wilde hem niet wakker maken voor een kinderachtige angst. Ze was al negen jaar!

Muireal klemde de pop tegen zich aan en glipte de slaapkamer uit. Aan het einde van de gang, bij de deur, brandde de lantaarn voor het geval dat iemand naar buiten moest. Ook vanuit de keuken viel licht in de gang. Muireal liet haar ogen even wennen.

In het voorbijgaan, wierp ze een blik in de keuken. Het vertrouwde tafereel was verstoord: de stoel aan het hoofdeinde van de tafel was verschoven, een mantel was over de leuning gegooid.

Vader is weer thuis!

Muireal bleef staan. Het leek alsof hij even was opgestaan. Misschien om iets te pakken? Of om haar moeder een kus te geven! Vroeger had ze hem dat wel eens zien doen. Dan lachte mama vrolijk. Muireal probeerde te verzinnen wanneer haar moeder voor het laatst had gelachen, maar kon niets bedenken. Steeds vaker zat ze voor zich uit te staren en alle kinderen deden hun best om haar niet boos te maken. Vroeger was ze geduldig geweest, maar met haar lach was ook die eigenschap verdwenen.

Nu viel Muireals blik op de kom op tafel. Toen ze zich uitrekte, zag ze dat haar moeder hetzelfde voor vader had opgediend als de kinderen hadden gekregen: een waterige soep, waarin wat groene takjes dreven. Muireal vermoedde dat haar moeder dat in de soep had gedaan om het wat te laten lijken, want echt smaak zat er niet aan. Ze aten het al dagen, maar nu haar vader terug was, zouden ze eindelijk weer echt eten krijgen. Alles zou weer goed komen.

Muireal zette een stap naar voren en duwde de deur open. 'Vader?'

***

In de gang stond het gebogen silhouet van haar man. Zijn schouders opgetrokken, zijn haren voor zijn gezicht, nog druipend van de niet ophoudende regen. Isobel keerde zich om en pakte een doek. Daarna liep ze de gang in. Davidh keerde zich naar haar toe. Zijn blik was... beschaamd, was misschien wel het goede woord. Dat verraste haar. Ze kende hem op veel verschillende manieren, maar hij was nooit een man geweest die zichzelf ergens de schuld van gaf.

Ze wreef zijn haren naar achteren met de doek en wilde hem kussen, maar hij draaide zijn gezicht weg en trok de doek uit haar handen. Terwijl hij met wilde bewegingen zijn haren droogwreef, liep hij naar de keuken.

Isobel wist dat ze hem beter even met rust kon laten, dus liep ze zijgend achter hem aan. Ze sloeg de dekens weg waarin ze de pan met soep had bewaard en legde haar handen om de pan. Het was nog redelijk warm gebleven. Ze schepte wat in een kom en staarde even naar de kleurloze vloeistof. Er zat een beetje smaak aan, doordat haar oudste zoon eerder een paar vissen had gevangen, maar nu de rivier

ver buiten de oevers was getreden en daardoor verraderlijk was, durfde ze hem niet te sturen voor meer. Isobel zette de kom voor haar man neer. Hij staarde in gedachten verzonken voor zich uit, dus besloot ze nog te zwijgen. Ze pakte wat plankjes van wat die middag nog een ladekast was geweest en gooide die in de haard. Alles in huis was vochtig, dus het duurde even voor het haar lukte om het vuur weer zo aan te wakkeren dat de warmte in de hele keuken voelbaar was.

Noodgedwongen verbrandde ze hun meubels. Hun houtvoorraad was op en in het bos was niets te vinden dat droog genoeg was om te stoken. Het enige dat ze nog hadden waren de bedden, de kasten en kisten. Daarna zou ze de stoelen en tafels opofferen. Het weefgetouw bewaarde ze tot het laatst, want met haar dekens en doeken kon ze wat extra geld verdienen. Isobel had zelfs al bedacht dat ze uiteindelijk de luiken en deuren uit het huis moest halen, maar dat betekende dat ze helemaal niet meer beschermd waren tegen de gevaren van buiten.

Ze ging tegenover hem zitten. Ze had haar zoons de volgende dag opdracht willen geven om hun bedden in stukken te hakken, maar nu Davidh eindelijk was teruggekomen, was dat hopelijk niet meer nodig.

‘Hoe is het gegaan?’ vroeg ze, nadat ze genoeg moed had verzameld.

Hij schudde zijn hoofd. Niet goed, dus. Toen ze hem in de gang zag staan, had ze heel even gehoopt dat er nu weer een betere tijd zou aanbreken. Ze maakte zich al weken zorgen over wat ze haar kinderen moest geven en met de regen werd de situatie nog slechter. Zelfs de dieren verscholen zich al dagen. Vroeger hadden ze haar altijd geleerd dat het water leven schonk, maar inmiddels wist ze beter. Teveel water en alles verdronk. En zij verdronk mee, in de steeds wilder wordende stroom. Ze verdronk in het idee dat ze niet goed genoeg voor haar kinderen kon zorgen.

‘Ik heb eens nagedacht,’ zei ze voorzichtig. Haar toekomstplannen waren niet beperkt gebleven tot het bedenken welk meubelstuk hierna kon worden opgebrand. Als ze niet kon slapen en het vuur bewaakte, had ze ook andere mogelijkheden overwogen.

Haar man keek naar haar op.

Isobel beet op haar onderlip. 'Er is een groep monniken die...' Ze aarzelde. 'Ze willen de Godin terugbrengen naar de aarde. Daar vinden we vast hulp.'

Davidh legde zijn lepel neer.

'Er zijn heel veel mensen die zich bij hen aansluiten,' vervolgde ze voor hij wat kon zeggen. 'Je weet hoe ik er een hekel aan heb om hier in mijn eentje te zitten in de winter. Samen staan we sterk. En als de Godin terugkeert en wij zijn daarbij dan zijn al onze zorgen voorbij. Dan worden we misschien wel weer net zo rijk als vroeger. Ik zou haar kunnen bijstaan als hofdame. Die mannen kunnen niet alleen voor een Godin zorgen, daar kunnen ze ons vast goed voor gebruiken.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik ga mijn kinderen niet uitleveren aan een stel gekken.'

'Maar wat kunnen we hen hier geven? De jacht is weer mislukt en op de markt heb je blijkbaar ook niet genoeg kunnen verkopen.'

'En wiens schuld is dat? Wie maakt die knullige weefwerkjes die niemand wil hebben?'

Isobel kromp wat in elkaar en staaarde naar haar handen. Toen rechte ze haar rug. 'Ik doe mijn best, net als jij,' zei ze zacht. 'Maar het is niet meer genoeg. Onze kinderen verdienen beter.'

'Dus breng je ze naar een gek die gelooft dat hij een Godin terug kan toveren? En wat voor Godin? Eentje die ons schijnbaar al eens in de steek heeft gelaten. Je denkt echt dat ze zich nu wel om ons zou bekommeren?'

'Daav...'

'Nee, ik wil het niet horen. Mijn kinderen gaan daar niet heen. Ook al sluit de hele wereld zich aan, wij doen dat niet. Wij redden ons zelf. Dat hebben we altijd gedaan, ook toen we gedwongen werden om hier te wonen. Ik vind wel een manier.'

'Wat dan, Davidh? De zomer was een ramp en het wordt de komende maanden alleen maar erger.'

Ineens was het genoeg. Ze hield dit niet langer vol, niet de steeds grotere zorgen. Haar man die zich steeds meer terug trok. Hij zag niet wat er met hun kinderen gebeurde, maar zij zag het wel. Ze werden minder vrolijk, groeiden minder goed. Ze vreesde dat de monniken binnenkort ook weg zouden trekken, maar haar man wilde de moge-

lijkheid om mee te gaan niet eens overwegen. Hij wilde niet eens naar haar luisteren, naar haar plannen en haar zorgen. Naar de hoop die de terugkeer van een Godin haar gaf.

Het was genoeg geweest.

‘Ze zijn ook mijn kinderen. Als jij niet mee wilt, dan blijf je maar hier, maar ik ga hen niet straffen omdat jij te koppig bent.’

Ze stond op en keerde zich om om nog wat in het vuur te werpen. Achter haar klonk een harde klap. Davidh was opgestaan en hij leunde met zijn handen op tafel. Hij had zijn hoofd gebogen, maar toen hij opkeek herkende ze hem niet meer in zijn verwilderde blik.

***

Muireals blik schoot naar de grond. Terwijl ze naar de strengen blond haar keek die waren verkleefd in een plas bloed, werd haar broek nat.

Nou heb je mama boos gemaakt!

Het liefst wilde ze zich omkeren en in bed duiken. Ze wilde de dekens over haar hoofd trekken om pas bij het ochtendgloren weer tevoorschijn te komen. Toch duwde ze de deur langzaam verder open.

Het was haar moeder die op de grond lag, aan haar keel een gapende wond. Muireal smoorde haar gil door op haar knokkels te bijten.

Achter haar klonk zacht gegrom. ‘Vader?’ fluisterde ze hees.

Er kwam geen antwoord.

Muireal draaide zich weg van het bloederige tafereel. Ze stapte de gang in en wierp een blik naar rechts. Er was niemand te zien, maar opnieuw hoorde ze een geluid. Muireal drukte de pop steviger tegen zich aan.

Wat moest ze nu? Ze kon terugkeren naar haar kamer, maar dan was ze op zichzelf aangewezen. Haar oudere broers konden haar beschermen, maar zij sliepen in een kamer naast de deur van het huis. *Misschien is vader daar ook.* Dan zou ze veilig zijn.

Ze sloop verder tot ze bij de slaapkamer van haar broers kwam. Een beest stond bij het bed van haar oudste broer. Zijn gestalte vulde de kleine kamer en zijn vacht gloeide goudkleurig in het lamplicht dat hem van achteren bescheen. Zijn manen golfdan terwijl de leeuw zich

over Brodrick boog en zijn muil opende. Een lage, gesmoorde grom klonk.

Muireal propte haar vuist in haar mond. Haar blik dwaalde naar het andere bed. Acairs gezicht lag in de schaduw, maar het licht vanuit de gang bescheen zijn arm die van het bed was gegleden. Bloed drupte langs zijn vingers op de grond.

Ontsteld zette Muireal enkele stappen naar achteren en zocht steun tegen de muur. Ze ademde diep in en uit. Ineens drong tot haar door dat zij en Morcahn hierna aan de beurt zouden zijn. Ze rende naar haar slaapkamer.

‘Muireal?’

Ze keerde zich om. Haar vader stond in de gang.

‘Vader, mama is...’ Het lukte niet om nog een woord uit te brengen. Ze snikte.

‘Kom maar. Het is al goed.’

Hij zakte door zijn knieën en strekte zijn armen naar haar uit: een stille belofte dat hij haar zou beschermen. Het beest kon haar nu niets meer doen. Haar vader was precies op tijd terug gekomen.

Terwijl Muireal naar hem toe liep, viel haar blik op de voetsporen die uit de kamer kwamen. Het waren zijn voetsporen en ze waren gedrenkt in bloed. Ze aarzelde.

Hij fronste zijn voorhoofd, waarna hij haar wenkte. ‘Kom hier.’

Haar blik gleed weer naar de voetstappen en het leek alsof ze haar de slaapkamer in leidden. Ze wreef in haar ogen om het beeld van haar broers te laten verdwijnen, maar dat lukte niet. *Je moet hier weg.* Hoewel ze niet snapte waar het gevoel vandaan kwam, wist ze dat veiligheid juist niet voor haar lag, dus schuifelde ze achteruit.

‘Ik zorg dat niemand jullie iets kan doen,’ zei hij. ‘Het is goed zo.’

Muireal voelde haar slaapkamerdeur tegen haar rug. Terwijl ze die opende, kwam haar vader weer overeind. Ze struikelde achteruit haar kamer in en schopte de deur dicht. Meteen sprong ze op om de grendel in het slot te schuiven. Haar vader had die er voor haar opgemaakt, zodat ze zich kon verschuilen voor haar broers. Rillend leunde ze tegen de deur.

‘Wat is er aan de hand?’

Morcahn was wakker geworden en zat overeind in bed. De klink van de slaapkamerdeur ging omlaag. Haar vader vloekte omdat de deur niet openging.

‘We moeten hier weg.’ Muireal opende de luiken. De regen kletterde nog steeds naar beneden. Druppels spatten uiteen tegen haar gezicht. ‘Kom snel.’ Ze greep haar broers hand, trok hem overeind en duwde hem naar het raam. ‘Je moet klimmen,’ fluisterde ze. ‘Het raam uit. Er staan wat struiken onder, dus je kunt je niet bezeren.’

Tot haar opluchting vroeg Morcahn niet om uitleg. Hij greep het kozijn. ‘Moet ik alleen?’

Muireal probeerde hem omhoog te duwen. ‘Nee, ik kom ook. Stil nou.’

‘Muireal! Morcahn!’

‘Maar dat is vader!’ Morcahn wilde zich weer laten zakken.

Muireal twijfelde. Misschien had ze het helemaal verkeerd. Misschien was hij alleen even naar het buitenhuisje gegaan. Ja, dat moest het zijn. Hij was naar buiten gegaan en had de deur open laten staan. Zo had het beest binnen kunnen komen. Toen hij terugkeerde, had hij de lichamen van haar broers en moeder ontdekt.

Ze keerde zich om en liep naar de deur.

Hij bonkte zo hard tegen het hout dat het kraakte. Weer klonk er een vloek. ‘Muireal!’ brulde haar vader. ‘Maak de deur open!’

Maar de lantaarn hing er nog.

Muireal sprintte naar het raam en gaf Morcahn een duw. Hij tui- melde gillend naar buiten. Tegelijkertijd wierp hun vader zich opnieuw tegen de deur. Muireal hees zich op en dook door het gat de natte nacht in. Ze hoopte maar dat haar broer al was weggekropen.

Ze belandde echter bovenop hem. Hij kreunde. Muireal hoorde een knal en toen ze naar boven keek, zag ze het licht uit de gang haar slaapkamer was binnengedrongen. Haar vaders silhouet dook op voor het raam. Ze greep Morcahn vast en rende naar het bos. Terwijl ze hem tussen de struiken duwde, keek ze over haar schouder, net op tijd om te zien hoe haar vader zich op de vensterbank hees en hen achterna sprong. Zodra hij echter de grond raakte, was hij niet langer een man, maar een leeuw. Hij schudde zijn manen en rekte zich uit, zijn snuit hoog in de lucht.

Ineens keek hij haar recht aan. Muireal duwde Morcahn verder. Haar angst voor het bos was weg, want wat daar ook was, het kon niet enger zijn dan wat nu achter haar aan zat.

Achter de struiken bleef ze zitten. Het duister overviel haar. Ze zag helemaal niets: geen bomen, niet haar broertje, zelfs niet haar handen, hoewel ze die nu toch vlak voor haar gezicht hield. De nacht leek tegen haar aan te drukken en verkleinde haar wereld. Ze wist echter dat in die wereld ook de leeuw rondsloopt. Als ze niet verder ging, had hij hen zo gevonden. Maar hoe moest ze verder als ze niets kon zien?

Nadat ze een stok had gevonden, kwam ze overeind. 'Pak me vast,' fluisterde ze tegen Morcahn.

Toch schrok ze toen ze zijn handen op haar rug voelde. 'Waar gaan we heen?'

'Stil,' zei Muireal, bozer dan ze bedoelde. Ze bleef even staan en legde haar hand op zijn schouder. 'Je moet stil zijn, Morcahn. Als hij ons vindt, zijn wij ook...'

Ze durfde haar zin niet af te maken. Voor haar zag ze weer haar moeder in de plas bloed. Haar tranen verbijtend, trok ze haar broer even tegen zich aan. Niet om hem te troosten, maar om zelf troost te vinden. Hij legde zijn armen om haar heen. 'Wat is er gebeurd?' vroeg hij zacht.

Ze schudde haar hoofd. Ergens klonk een krakend geluid. Muireal maakte zich los, greep Morcahns arm en leidde hem van het huis weg. Met de tak tastte ze haar omgeving af, maar ze kon niet voorkomen dat ze af en toe toch tegen een boom aan knalde.

Langzaam gingen ze verder, zonder dat ze een doel voor ogen had. Als ze maar lang genoeg uit de klauwen van de leeuw bleven om een veilige plek te vinden, was het goed. Muireal wrong zich door de dichtste struiken, hopend dat haar vader hen daar niet kon volgen. De doorns trokken haar kleding kapot en zetten zich vast in haar armen en benen, maar dat voelde ze nauwelijks. Ondertussen concentreerde ze zich op de geluiden om haar heen. Het verontrustte haar hoeveel herrie ze zelf maakte. De tak sloeg vaak te hard tegen een boom, de sompige grond onder haar voeten maakte iedere voetstap hoorbaar.

Morcahn gleed uit en sleurde haar mee in zijn val. Ze rolden een heuveltje af en belandden in een poel. In zijn wanhopige poging om

boven te komen, duwde Morcahn haar weer onder water. Muireal sloeg naar hem en kwam proestend boven. Ze veegde haar haren naar achteren en sloeg haar handen voor haar gezicht. Ze had even tijd nodig om op adem te komen.

Ineens hoorde ze gegrom. Het leek Muireal erg dichtbij. Voorzichtig liet ze zich weer wat zakken. Ze hield haar adem in en ook haar broer hoorde ze niet meer. Vlak voor haar klonk een snuivend geluid en ze voelde een ademhaling tegen haar wangen. *Je moet hier weg! Hij heeft je gevonden!* Ze bleef echter verstijfd zitten. Hij zette een stap in het water.

Toen klonk verderop een krijs. Een groep vogels kwetterde en vloog op. De leeuw gromde, zacht en laag. Hij draaide zich om en draafde weg.

Muireal zuchtte diep. Nu pas besepte ze dat ze haar hand om haar broers onderarm had geklemd. Ze klom uit de poel en wachtte tot Morcahn hetzelfde had gedaan.

'Ik hoor een rivier,' fluisterde hij.

Muireal hoorde alleen het tikken van de regen. Zelfs de vogels waren weer tot rust gekomen. *Kunnen leeuwen zwemmen?*

'Breng ons er heen,' zei ze zacht terwijl ze Morcahn naar voren duwde. Van leeuwen wist ze het niet zeker, maar ze wist wel dat haar vader een hekel had aan water. 'Snel!'

Morcahn navigeerde door het bos alsof hij thuis was en alle meubels op de juiste plek stonden. De stok die hij gebruikte tikte nauwelijks tegen iets aan. Muireal had moeite om zijn tempo te volgen en ineens was ze hem kwijt. Ze bleef staan, zodat Morcahn haar terug kon vinden. Het was net als het spelletje dat ze vaak speelden.

Terwijl ze stond te wachten, drong tot haar door hoe hopeloos de situatie was. Zelfs als de leeuw hen niet vond, waren ze niet veilig. Het was zo makkelijk om hier te verdwalen en ook al zouden ze een uitweg vinden, dan nog stonden ze er alleen voor. Er was niemand meer die zich om hen bekommerde. Iedereen op wie ze blindelings kon vertrouwen, was dood. Haar moeder die altijd een manier vond om voor haar te zorgen. Haar broers die haar zo graag plaagden; ze had altijd geweten dat ze haar zouden beschermen als het nodig was. En haar vader...

Wat als hij haar zou vinden voor Morcahn dat deed? Dan stond Morcahn er alleen voor. Misschien was haar broer zelfs al...

Iemand greep haar vast. Muireal gilde.

‘Sst, ik ben het.’

Ze keerde zich om en trok Morcahn tegen zich aan. ‘Ik was bang dat hij je had gevonden.’

‘Hij ging naar links, dus wij gaan naar rechts,’ zei hij vastberaden.

Hand in hand gingen ze verder. Nu ze niet langer de beslissingen hoefde te nemen, werd ze overmand door de emoties. Huilend liet ze zich meesleuren, het water in dat steeds dieper werd. Haar voeten gleden weg op boomwortels en ze kon met moeite overeind blijven. De stroming werd steeds sterker. Zodra het bos naar achteren week, bleek dat de ochtend was aangebroken. Ook al kleurde de regen alles in grijs-tinten, de dageraad zorgde ervoor dat ze de wereld om haar heen weer kon onderscheiden. Her en der stond nog een boom, voor hen glinsterde de rivier. Daarachter lag een donkere band van bomen en rotsen.

‘Ik kan niet zwemmen,’ zei Morcahn toen het water tot aan hun middel kwam.

Muireal besefte dat zij de leiding weer moest nemen, dus veegde ze haar tranen weg. Ze had zelf ook nog niet vaak gezwommen, maar ze zou nu zeker niet opgeven. Die donkere band voor haar betekende vast veiligheid. ‘Ik houd je vast.’

Morcahn kneep even in haar hand en legde zijn andere hand op haar schouder. ‘Leid me.’ Zijn stem trilde.

Muireal haalde diep adem. Een onverwacht zuchtje wind, waarschuwde haar en ze keerde zich half om. De leeuw sprong op haar af. Ze hief in een reflex haar arm, maar hij greep haar vast en trok haar naar zich toe. Muireal gilde van de pijn.

‘Ga weg!’ riep Muireal tegen haar broer. Hij greep haar echter ook vast en sloeg met zijn stok naar het beest. Muireal werd heen en weer geslingerd. Het water spette hoog op. Ze gleed onder water, maar werd weer omhoog getild aan haar arm.

‘Vader, laat me alsjeblieft los!’ smeekte ze. ‘Laat me gaan.’

Ze keken elkaar aan. Muireal zocht naar iets van begrip in zijn ogen. Een teken dat hij niet langer het beest was en ze veilig was. Er was ech-

ter niets menselijks in zijn blik, alleen een wilde bloeddorst. Zij was zijn prooi en hij zou niet rusten tot hij haar had overwonnen.

‘Ga weg,’ zei ze nog een keer tegen Morcahn. ‘Jij kunt jezelf nog redden.’ Zolang het beest met haar bezig was, had haar broer een kans om weg te komen.

Morcahns antwoord lag in de felheid waarmee hij naar de leeuw sloeg. Die kermde en liet los. Muireal viel achterover. Hij deed een nieuwe uitval en greep haar tuniek, maar Morcahn trok haar naar achteren. Er scheurde een stuk uit haar kleding. Haar broer hees haar overeind en ze renden verder het water in.

Muireal keek om terwijl ze over de rotsen klauterde die op de bodem van de rivier lagen. De leeuw zette nog een stap in hun richting, maar bleef toen staan. Een woeste brul verscheurde de nacht. Hij gaf het op, besepte Muireal. Ze moesten alleen nog maar de rivier oversteken en dan waren ze veilig.

‘We hebben het gered, Morcahn,’ zei ze terwijl ze zich van de rots weer in het water liet glijden. Dat ze geen bodem onder haar voeten voelde, was niet erg. ‘We zijn veilig.’ Ze ving Morcahn op die achter haar aan kwam en begon te zwemmen. Ze lachte opgelucht. Nog maar een klein stukje.

Plotseling greep de stroming hen vast. Het water sloeg over haar heen en trok haar naar beneden om haar niet veel later weer uit te spuwen aan de oppervlakte. Proestend probeerde ze zichzelf en Morcahn boven water te houden, maar haar broers paniekerige bewegingen trokken haar opnieuw onder water. In een steeds sneller tempo schraapte ze langs de rotsen en tuimelde ze over de bodem. Doordat ze tegen een rots knalde, glipte Morcahns hand uit haar vingers. Muireal graaide om zich heen, maar ze voelde alleen het steen. Zij ging links en haar broer was verdwenen aan de rechter kant. Ze probeerde tegen de stroming in te zwemmen, maar moest opgeven. Terwijl ze zich mee liet sleuren, tastte ze de rots af en toen ze die voorbij was, werd ze opgeslokt door de kolk die er achter was ontstaan. Daarna werd het water weer wat rustiger. Muireal luisterde of ze Morcahn hoorde roepen, maar het was alleen het water dat in haar oren bulderde.

‘Morcahn!’ riep ze waarna de stroming haar weer oppikte. ‘Morcahn!’ Het water sloeg haar opnieuw tegen de rotsen. Ze probeerde

zich vast te klampen, maar haar gewonde arm had niet genoeg kracht, dus werd ze telkens weer mee gesleurd.

Eindelijk kregen haar vingers houvast. Leunend met haar hoofd tegen de rots, nam ze een paar tellen om bij te komen voor ze zich op de kant hees. Ze keerde zich om naar het water. De rivier kolkte aan haar voeten.

‘Morcahn,’ fluisterde ze verslagen. Ze durfde niet langer te roepen, bang dat haar vader in de buurt was en haar zou horen. Haar tranen vermengden zich met de regen die op haar neerviel. Ook al was ze niet langer in de rivier, het leek alsof die binnenin haar stroomde en haar langzaam verzwoeg. Ze was alleen. Ze had helemaal niemand meer.

Verslagen draaide ze zich om terwijl ze haar arm tegen zich aan klemde. Ze vond een struik en kroop er onder. Trillend trok ze haar broek uit en wikkelde die snel om haar arm. Ze durfde niet naar de grillige wond te kijken. Het liefst wilde ze wegzinken in een slaap van vergetelheid, maar telkens als ze haar ogen sloot, drongen de gruwelijke beelden van haar moeder en haar broers zich aan haar op.

Muireal werd wakker doordat ze stemmen hoorde. Ze wilde lachen en opgelucht tegen Morcahn zeggen dat ze een nachtmerrie had gehad. Natuurlijk zou ze niets zeggen over haar vader die een gedaantewisselaar was en dat ze Morcahn was kwijtgeraakt in het water. Ze zou hem een lange knuffel geven en in stilte blij zijn.

Muireal opende haar ogen. Meteen besefte ze dat ze niet had gedroomd. Ze lag onder een struik en links van haar bulderde de rivier. Voor haar zag ze iemand. Muireal kroop verschrikt naar achteren. *Vader?*

‘Kom maar,’ zei een vreemde stem. ‘Je hoeft niet bang te zijn.’

De takken werden opzij geduwd. Een vriendelijk gezicht dook op, van een man gehuld in een pij. Hij stak zijn hand naar haar uit. Muireal klemde zich vast aan de stam van de struik.

Zijn hand sloot zich om haar arm. ‘Niet doen,’ riep ze hoofdschuddend. Hij deed haar pijn.

Met gemak trok de monnik haar onder de struik vandaan. Hij bekeek haar van top tot teen en wenkte toen een andere monnik dichterbij. ‘Geef me je mantel.’

Terwijl hij haar in het kledingstuk wikkelde, vroeg hij: 'Wat is er toch met je gebeurd?'

Muireal begon te huilen. Hij sloeg zijn armen stevig om haar heen en wiegde haar en fluisterde tegen haar. Zijn omhelzing was een belofte dat hij voor haar zou zorgen. Moe van het vluchten en de angst die haar vanaf de vorige nacht in zijn greep had gehad, legde Muireal haar hoofd tegen zijn borst.

'Mijn broer, waar is hij?' vroeg ze toen ze genoeg gekalmeerd was om te praten.

'We hebben alleen jou gevonden.'

Ze keek naar hem op. 'Hij is blind.'

De monnik keek haar verwonderd aan en wierp toen een blik naar de anderen. Zij begonnen opgewonden te praten.

Muireal duwde hem van zich af en strompelde naar de rivier. Nu zag ze de kracht waarmee ze 's ochtends was mee gesleurd. Schuimkoppen sloegen tegen de rotsen onder haar voeten. Een boomstronk dreef voorbij.

Ze rende een stuk met de rivier mee tot ze een waterval bereikte. De man kwam bij haar staan. Hij legde een hand op haar schouder. Muireal staarde ontzet naar een boomstronk die zich over de rand stortte.

'Het spijt me dat we u niet herkenden, Heiligheid. We hadden u in een andere gedaante verwacht. Dank u wel dat u bent teruggekeerd.'

Muireal keerde zich verbijsterd naar hem toe. De monniken knielden.